

[Tyroll]

skal sikre det, som der ikke er lovhjemmel til, at sikre en adfærd, som er i strid med det tjenestemandssystem, der er opbygget – endnu en god begrundelse for, at man fra de forskellige faglige organisationer skulle droppe dette tjenestemandssystem, når man ser, hvad det er for en adfærd, der i realiteten ligger bag ved det, som man farer frem med fra regeringens side.

Men så vidt jeg kan forstå, agter man altså at gennemføre nogle ændringer i kapitel 4 i tjenestemandsløven. Man agter dér at foretage nogle opstramninger, så man kan få en forenklet procedure, så man kan behandle de kollektive konflikter, der måtte opstå som følge af den lønpolitik, man fører fra regeringens side, på en helt anderledes og velfungerende måde, en strømlinjet måde, så man kan få idømt alle en fælles og ensartet disciplinær straf.

Det er altså det, man kan forvente, og derfor kan der ikke være andet at sige, end at nu må det langt om længe være ved at gå op for en hel del af de offentligt ansatte, at dette tjenestemandssystem på alle måder er forældet og til skade for en varetagelse af deres interesser.

Chr. Christensen (KrF):

Efter kristeligt folkepartis opfattelse er tjenestemændene en nødvendig og vigtig del af det produktive samfund. En loyal og dygtig tjenestemandsstab er efter vor mening en forudsætning for, at vort moderne samfund kan fungere tilfredsstillende, og på den baggrund ønsker kristeligt folkeparti tjenestemandssystemet opretholdt.

Den danske tjenestemandstand har været en stabiliserende faktor i vort samfund. Trods skiftende forhold og arbejdsvilkår har dygtighed og loyalitet kendetegnet den enkeltes virke i samfundet, og dermed har vi opnået en samfundsmæssig stabilitet, andre lande kan misunde os.

Tjenestemandens vilkår har jo været præget af sikkerhed i ansættelsen, et gode, der i den nuværende situation på arbejdsmarkedet sættes stærkere i relief. Men prisen for denne sikkerhed har bl. a. været ubetinget loyalitet over for de sager og myndigheder, tjenestemanden har haft med at gøre, og også lydighed i tjenesten. En stilfærdig fremtræden i samfundsengagement har vel ofte fulgt i køl-

vandet på en tjenestemandsansættelse, og tilbageholdenhed i lønkrav har efter det øvrige samfunds opfattelse været en ønskværdig dyd for enhver tjenestemand.

Hvis man skal domme efter CO II's formand, Hans Strunges beretning ved organisationens repræsentantskabsmøde den 12. november 1980, har det bl. a. ført til en real lønstilbagegang på 7,4 pct. for de lavestlønnede i perioden fra 1. april 1975 til 1. april 1980 og en reallønsnedgang på 10,9, 14,3 og 16,7 pct. for henholdsvis lønrammerne 9, 18 og 24. Ifølge denne formandsberetning har gennemsnitsarbejderen på LO- og DA-området faktisk kunnet opretholde reallønnen i samme periode.

Det samlede efterslæb for tjenestemanden i indeværende aftaleperiode er vokset med 4,18 pct. og udgør nu 8,4 pct. efter CO II's formandsberetning.

Taktreguleringen på kun 75 pct. spiller selvfølgelig her en rolle, og alt taget i betragtning er det nok forståeligt, at tjenestemændene kan føle deres stilling i samfundet reduceret. Resultatet af forringelsen kan vel også aflæses i den udsivning, der i visse områder foregår fra den offentlige sektor over imod den private.

Det er også forståeligt, at den økonomiske og placeringsmæssige udvikling for tjenestemanden i forhold til andre grupper i samfundet har skabt uro og vel været stærkt medvirkende til, hvad der skete den 15. marts 1979. Men hvor forståelig en handling end kan være, så må tjenestemændene forstå, at samfundet, i øvrigt med rette, må opfatte begivenhederne den 15. marts 1979, hvor nogle tjenestemænd forkortede eller i længere tid nedlagde arbejdet, som værende i skarp modstrid med tjenestemandens forpligtelser. Ifølge § 10 i tjenestemandsløven skal tjenestemanden samvittighedsfuldt overholde de regler, der gælder for hans stilling, og såvel i som uden for tjenesten vise sig værdig til den agtelse og tillid, som stillingen kræver. Disse regler tillader ikke, at tjenestemanden forlader arbejdet i utide. Tjenestemanden må også forstå, at samfundet ikke skal have tjenestemænd for tjenestemændenes skyld, men for samfundets skyld.

Skal tjenestemandssystemet kunne opretholdes, og det mener vi som sagt at det skal, så må tjenestemændene ikke selv medvirke til at undergrave systemet ved at sætte loyali-